

Ὅσα περὶ φωνῆς. ια.

A Eorum, quæ ad vocis, sonique ratione pertinent, Sectio undecima, cuius quæstiones 65.

ΔΙΑ ΤΙ Τῆ ἀκρότητον ἐν χυετῆς μά-
 λιστα τῶν ἀκοῶν προσηλυται; ἢ ὅτι
 ὀπο τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. ἔῃ) δὲ εἰεν, ἢ τε ἀκοῆ κῆ
 ἢ φωνῆ; ῥᾶςτε δὲ δοκεῖ διαφθεῖρασθαι ἢ
 διαλέκτος οὕτω εἶδος φωνῆς, καὶ χαλεπώ-
 τατα ὀπιτελεῖσθαι. σημεῖον δὲ, ὅτι μὲν τὸ γε-
 νῆσθαι πολὺν χρόνον ἐνεὸς ἐσμεν, εἴτα ὀφέ-
 ποτε φελλίζομεν. τὸ μὲν γὰρ παρὰ τὸν ὄλως
 οὐδὲ λαλούμεν οὐδένα, διὰ τε τὸ τῶν δια-
 λέκτων ἀφθαρτον ἔῃ) τῶν [αὐτῶν] δὲ ἀρχῶν
 ἀμφοτέρων ἔῃ), καὶ τῆς διαλέκτου * (φωνῆ
 γὰρ τις καὶ τῆς ἀκοῆς) ὡσπερ καὶ εἰ συμ-
 βεβηκότος ῥᾶςτε τῆ ἀκρότητον φθεῖρασθαι, καὶ
 οὐ κατ' αὐτῶν, ἢ ἀκοῆς. ἵτεκμηριον δὲ ὅτι
 καὶ ἐν τῆ ἀλλων ζώων λαβεῖν, ὅτι παντε-
 λῶς ἀφθαρτος, ὅτι ἢ ἀρχῆ τῆς διαλέκτου.
 λαλεῖ γὰρ οὐδὲν τῆ ἀλλων ζώων, πλὴν ἀν-
 ἄθρωπου, καὶ οὗτοι δὲ ὀφέ ποτε, κατὰ τὸν εἶ-
 ρισται. β Διὰ τί οἱ κωφοὶ πάντες δια τῆ
 ῤινῶν φθεῖρασθαι; ἢ διὰ τὸ ἐγγὺς ἔῃ)
 εἰνεὸς ἔῃ); οἱ δὲ ἐνεὸς λαλῶσι διὰ τῆ ῤι-
 νῶν. ταύτη γὰρ αὐτῆ ἐκπάπει τὸ πνεῦμα,
 διὰ τὸ τῶν ζώων μεμυκέναι. μεμυκασσι δὲ,
 ὅτι οὐδὲν εἰς φωνῶν χροῶνται τῆ γλώτῃ.

C Ur sensuum auditus maximè ab ortu
 naturæ offendi potest? An quòd audi-
 tus, & vox ab eodem initio proficisci vi-
 deantur. Atqui locutio ex facili posse de-
 pravari videtur, quæ species vocis est, ea-
 demq. perfici difficillimè potest. Indicium
 huius est, quòd postea, quàm nati sumus,
 diu obtusecimus, deinde balbutire tan-
 dem incipimus. Principio nanque nullum
 proferre penitus verbum valemus. Cùm
 itaq. faciliè perueriti locutio possit, idemq.
 initium audiendi, loquendiq. sit (vox e-
 nim quædã audiendi quoque primordium
 est) sequitur ut quasi per accidens non per
 fer omnium facillimè sensuum auditus in-
 terimi possit. Argumentum autè, facile è
 omnino loquendi principiũ desitui posse,
 vel ex cæteris animantibus erui licet: nul-
 lum enim loqui ex cæteris potest: sed ho-
 mini tantum facultas hæc data est, & hic
 tamen serò, (ut dictum est) loqui incipit.

γ Διὰ τί μεγαλύτεροι πάντες εἰσιν οἱ
 θερμὸι τῶν φύσιν; ἢ ὅτι ἀνάγκη καὶ ἀέρα
 πολλὸν καὶ ψυχρὸν ἐν τοῖσις ἔῃ); ἔλκει γὰρ
 θερμὸν καὶ πνεῦμα παρὰ εἰαυτὸ καὶ ἀέρα, καὶ
 πλείον τὸ πλείον. ἢ δὲ μεγάλη φωνῆ γίνεται
 πλείον τὸ πλείον ἀέρα κινεῖν καὶ ὀξεία, ἐν τῶ
 ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀέρα κινεῖν καὶ ὀξεία, ἐν τῶ
 ταχέως * βαρεῖα δὲ, ἢ ἐν τῶ βαρεῖα. δ Διὰ
 τί οἱ κωφοὶ πάντες δια τῆ ῤινῶν φθεῖρασθαι;
 ἢ διὰ τὸ βαυότερον πνεῖν ἐὼν κωφοῖς;
 ἐγγὺς γὰρ τῶ ἐνεὸς ἔῃ) εἰσι. δίστασθαι οὐκ ἔῃ)
 μεμυκῆρον ὁ πάρος ὑπο [τῶ] πνόςματος * οἱ
 τοῦτοι δὲ δια ῤινῶν φθεῖρασθαι. ε Διὰ
 τί ὀνηκοῦτε τὰ τῆς νυκτός; ἢ ὅτι μῆλλον
 ἤρεμία, διὰ τῶν τῶ θερμότητου ὀπισσάν
 εἰδὸς ὅτι ποπολὺ ἀταραχτότερος; ἢ γὰρ ἥλιος
 ὀκινῶν. ς Διὰ τί πόρρωθεν ἀφ' ὀφθαλμοῦ ὀξεί-
 τερα δοκοῦσιν ἔῃ); οἱ γὰρ μεμυκῆρον ἐὼν
 σφόδρα πόρρω ὄντας καὶ βρόντας, ὀξεί
 φθεῖρασθαι, καὶ ὅμοιον τῶς ἀπυροῦσσι καὶ
 τῆς ἡχοῦ ὀξείτερος φαίνεται ὁ ἴσφθ. ἐστ
 δὲ πόρρω ἀνακλάται γὰρ. ἐκὸς ἐπὶ ὀ-
 ξεί μὲν ἐν ἴσφθ τὸ παρὰ, βαρὺ δὲ τὸ βαρὺ,
 igitur in strepitus ratione, acutum quod velox, sit, tardum autem quod graue,

B 2. Cur omnes surdi vocè reddere per na-
 res assolent? An quòd propè ab sunt ut mu-
 ti sint: muti autem per nares vocem extru-
 dunt: eo nanque spiritus illorum cõpellit-
 tur, quia ore compresso sunt? quod com-
 pressum ideo est, quoniam lingua his ad
 vocè reddendã vsui nullatenus est. 3 Cur
 omnes, qui natura sunt calida, magnã vo-
 cem emittere solent? An quòd magna in
 his aërem, feruidumq. inesse necesse est,
 vis enim caloris facile ad se spiritum tra-
 hit, & aërem: eòque amplius id agit, quò
 amplior est. Vox autè magna tum oritur,
 cum aëris multum agitur, utque acuta,
 cum celeriter, sic grauis, cum tardè aër in-
 citatur. 4 Cur omnes surdi per nares lo-
 quuntur? An quòd surdi violentius spi-
 rant, quippe qui propè ab sunt ut muti sint.
 Meatus itaque narium ductu spiritus la-
 xior redditur: ex quo fit, ut nisi per nares
 loqui non possint. 5 Cur melius audi-
 ri quæque in nocte, quàm die, possunt? An
 quòd requies omnium noctu amplior est,
 quoniam calor abest: vnde tranquilliora
 quoque magna ex parte omnia sunt: Sol
 enim est, qui omnia mouet. 6 Cur vo-
 ces è longinquo acutiores esse videntur?
 Itaque cùm hominum procul admodum
 absentium clamorem imitamur, vocem
 acutè emittimus, & similem iis, qui suam
 vocem in sonum adstringunt tenuiorem.
 Et strepitus quoque resonandi acutior ve-
 nit, què procul abesse palam est: nõ enim
 nisi per refractionem existere potest. Cùm